

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D.,
v právní věci

žalobce: ....., e. č. ..., st. přísl. ...., t. č. pobytem .....

zastoupena Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha
9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1114/ZA-
ZA11-ZA16-2015

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1114/ZA-ZA11-ZA16-2015, s
e **z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Ustanovené tlumočníci PhDr. A. K. **s e n e p ř i z n á v á** odměna za tlumočení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 12. 3. 2018 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2.
2018, č. j. OAM-1114/ZA-ZA11-ZA16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž

žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobce zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona). Shrnul nejprve obsah údajů poskytnutých k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 12. 2015 a dále pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2016, z nichž zejména vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce pochází z provincie H. a rozhodl se vycestovat z ČLR v roce 2016 v důsledku stále silnější perzekuce ze strany čínských úřadů. Je členem zakázané křesťanské sekty Církev všemohoucího Boha (.....) od roku 2002. Vyznává křesťanství, je rozvedený (od roku 2013) a má syna ..... (nar. ....). Je bez politického přesvědčení a není členem žádné strany nebo organizace. Žádost si podal proto, že hledá náboženský azyl. Po událostech z května roku 2014 z města ..... začalo síťové hledání a zatýkání. Proto žil v neustálém napětí a prosil Boha o pomoc.
4. V pohovoru k žádosti ze dne 10. 2. 2016 uvedl, že zpočátku působil v církvi jako průvodce, který vede nově příchozí k víře. V souvislosti s vírou měl problémy v roce 2012, kdy s několika souvěrci šel šířit evangelium do sousedního města. Potkali policisty, kteří je nutili nastoupit do auta. Sdělili, že je musí zatknout kvůli jeho víře. Vzali ho na policejní stanici, kde ho opakovaně bili (mj. elektrickým obuškem) a zlomili mu prst. Nechali ho dlouho stát na dvoře a propustili ho až další den. Léčil se následně z utrpěných zranění skoro půl roku, nemá však o tom žádný doklad. Poté začal zase docházet na shromáždění (tři až pět lidí). Od května roku 2014 začalo opět zatýkání, takže se začal skrývat, bydlel a pracoval načerno.
5. Nechtěl opustit svou víru, a proto se rozhodl odcestovat a vyřídil si české vízum. ČR mu doporučila jedna sestra ve víře s tím, že je tu demokracie a náboženská svoboda. Pokud by se vrátil do vlasti, byl by ohrožen uvězněním. Jeho rodina ví, že odjel do Evropy, ale není s nimi v kontaktu.
6. V doplňujícím pohovoru k žádosti dne 25. 5. 2016 uvedl, že naposledy žil v provincii H. ve městě ..... Adresa uvedená v žádosti o české vízum nebyla pravdivá. Skutečnou adresu neuvedl, protože ohledně adresy bydliště bylo třeba doložit ještě další dokumenty, např. doklad o zaměstnání. Turistika byla jen záminka, jak se z Číny dostat. Jeho skutečným důvodem bylo odjet z vlasti a hledat azyl. S cestou do Příjímacího střediska Zastávka jim poradil neznámý muž.
7. Žalobce nemá doklady o vzdělání a poslední práci vykonával na černo na základě domluvy. Peníze dostával na ruku. Potvrzení o registraci pobytu (tzv. hukou) nemá. Rád by si výhledově sehnal práci v čínské restauraci.

8. Žalobce dále v průběhu správního řízení podal k věci vyjádření ze dne 2. 8. 2016. Dále byl se žalobcem proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 11. 2016, v rámci něhož žalobce mj. uvedl, že před vstupem do Církve všemohoucího Boha byl členem církve Hnutí znovuzrozených a popsal rozdíly ve věrouce těchto církví. Navštěvoval setkání, která se konala dvakrát až třikrát týdně v počtu tří až pěti spoluvěřících. Od roku 2013 žalobce zastával post průvodce, a to až do roku 2015. Působil v provincii H. ve své vesnici a pak dále ve městě ..... ve stejné provincii, kam se následně přestěhoval. Tuto pozici vykonával dobrovolně. V rámci církve byli celkem tři průvodci na přibližně 50 členů. Ve vztahu k problémům s policií znovu popsal své zatčení v roce 2012 a uvedl, že poté už nikdy zadržen nebyl, ale zadržení se po celou dobu obával. Pokud by ho zadrželi znovu, automaticky by ho odsoudili a šel by do vězení. Má za to, že ho čínská policie stále hledá, a pokud by zjistila, že byl tak dlouho pryč a pobýval v zahraničí bez víza, byl by zatčen. Během vyřizování pasu ani při vycestování však žádné potíže neměl.
9. Žalobce dále doložil žalovanému několik internetových článků v čínštině a článek publikovaný v češtině na serveru České televize. Žalovaný tyto materiály nepřekládal z důvodu hospodárnosti řízení. Žalobce měl příležitost dne 20. 3. 2017 vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, které v dodatečně lhůtě využil (vyjádření ze dne 3. 4. 2017), v němž se věnoval zejm. zprávám o zemi původu. Žalovaný pořídil překlad tohoto vyjádření a založil je do správního spisu. Dále se žalobce k věci vyjádřil prostřednictvím zvoleného zástupce.
10. Žalovaný hodnotil získané podklady pro posouzení žádosti následujícím způsobem. Materiály předložené žalobcem z různých internetových zdrojů doložené dne 24. 11. 2016 vyhodnotil jako nadbytečné, a proto je nepřekládal a nevyužil je jako podklad pro rozhodnutí, přičemž se spokojil pouze s popisem jejich obsahu ze strany žalobce při pohovoru dne 20. 3. 2016. Žalovaný uvedl, že s veškerými dokumenty doloženými žalobcem a jeho zástupcem se pečlivě seznámil a posoudil je z hlediska jejich relevance pro vydání rozhodnutí ve věci. Předložené články se o osobě žalobce přímo nezmiňují.
11. K situaci náboženských menšin v Číně žalovaný získal dostatek informací ze zpráv o zemi původu, přičemž zdůraznil, že nepochybně obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšin v Číně, nicméně je nutno shledat individuální pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu.
12. K vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 3. 4. 2017, v němž žalobce kritizoval obsah Informace OAMP – Církve Boha všemohoucího - Historie, struktura a věrouka ze dne 23. 7. 2016 žalovaný uvedl, že považuje informace v uvedené zprávě za dostatečné pro získání základního přehledu o této církvi. Námitky proti této zprávě neměly vliv na rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný k tomu uvedl, že nepochybně obecnou problematickou situaci křesťanských náboženských menšin a jejich věřících v ČLR. Obdobně žalovaný hodnotil i zprávu Ministerstva Velké Británie Čína: Křesťané, jejíž obsah žalobce kritizoval.
13. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl následující. V první řadě se zabýval tím, zda žalobce byl pronásledován ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod. K tomu žalovaný uzavřel, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení,

žádné problémy, a má pouze náboženské důvody. Žalobce nikdy nebyl pronásledován ve své vlasti pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

14. Dále se žalovaný věnoval hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázce, zda žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. K tomu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobce zcela zjevně přijel v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl, k čemuž poukázal jednak na to, jakým způsobem žalobce přicestoval a našel Přijímací středisko Zastávka, a také na fakt, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 – 08/2016. Dále žalobce uvedl řadu nepravdivých informací a k získání víza využil i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného jeho věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příchodu do ČR a žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobci byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas s biometrickými údaji na jeho pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické, a nikoliv útěk před údajným náboženským pronásledováním.
16. Žalovaný se dále věnoval otázce, zda lze žalobce považovat za příslušníka jím tvrzené náboženské menšiny v Číně (tzn. Církve všemohoucího Boha). Čínské úřady ji vedou mezi tzv. zlými sektami a její členové působí od roku 1995 v ilegaltě. V tomto ohledu uzavřel na základě hodnocení výpovědi žalobce v kontextu informací o zemi původu, že nelze zcela vyloučit, že žalobce je příslušníkem Církve všemohoucího Boha, přičemž tito čínští státní příslušníci se mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů.
17. Dále žalovaný posuzoval individuálně skutečnosti uvedené v žádosti, zejm. s ohledem na tvrzené negativní zkušenosti s policií. Podle názoru žalovaného žalobce nebyl terčem dlouhodobého pronásledování, a tedy nebyla závažným způsobem porušena jeho základní lidská práva. Pokud jde o jediné zadržení (zatčení) žadatele, k němuž podle něj mělo dojít v prosinci roku 2012, žalovaný uvedl, že k tomuto incidentu došlo více jak tři roky před odjezdem žalobce z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, a proto zde nelze shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků. Jednalo se navíc o jediný konkrétní incident, který žadatel ve své vlasti měl. Přestože nelze pominout, že jednání policistů vůči žalobci překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident, kterému žalobce v zemi původu čelil. Znovu pak již žalobce zadržen ani vězněn nebyl, nebyl ani trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Žalobce tedy využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ohrožen nikdy nebyl. Žalobce tedy nebyl ve své vlasti pronásledován a neuvedl ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jeho návratu do vlasti.

18. Žalovaný se zabýval možností řešení situace žalobce cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobce mohl přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny. Navíc žalobce vycestoval z vlasti přes Peking, tedy jedno z nejlépe strážných a kontrolovaných míst. Žalovaný k tomu uvedl, že po přestěhování z obce ..... do ..... se už žalobce nesetkal s naprosto žádnými problémy souvisejícími s jeho vírou či příslušností k Církvi Boha všemohoucího. Nelze se domnívat, že by žalobce nemohl přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešil své problémy. Pokud by skutečně čínské orgány měly zájem o jeho osobu, měly dost možností, jak se ho zmocnit, což se ovšem nestalo. Proto je tvrzení o intenzivním zájmu čínských orgánů o jeho osobu nevěrohodné.
19. Žalovaný tak shrnul svůj postoj k otázce pronásledování žalobce v závěru, že nikdy nebyl vystaven pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině a ani neuvedl žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jeho návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále žalovaný stručně prozkoumal podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a § 14 zákona o azylu a dovodil, že tyto podmínky žalobce rovněž nesplňuje.
20. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvádí několik stejných odstavců jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu, zejm. pak pasáže týkající se hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Uzavřel, že ani vyjádření žalobce ani materiály v něm uvedené a odkazované nemají jakoukoliv přímou spojitost s konkrétními a osobními potížemi žadatele v jeho vlasti, které jej vedly k vycestování a podání žádosti o mezinárodní ochranu, a proto nebyly využity jako podklad pro vydání rozhodnutí ve věci.
21. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením či vykonáním trestu smrti. Žalovaný zopakoval, že nikdy nebyl ze strany čínských státních orgánů zadržen či vězněn. K obavám žalobce z perzekuce ze strany čínských úřadů z důvodu jeho členství v zakázané náboženské skupině žalovaný zopakoval své úvahy ohledně naplnění podmínek pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a doplnil, že i když žalobce tvrdil, že se ho údajně pokoušeli opakovaně sledovat, zatknout či zadržet, nikdy k tomu již nedošlo a žalobce kromě změny adresy bydliště v rámci jedné oblasti nedělal žádná jiná speciální opatření. Podle žalovaného žalobce pouze využil znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, by svými tvrzeními následně vygradoval svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože on sám ve skutečnosti ohrožen nikdy nebyl.
22. Žalovaný opět uvedl, že žalobce mohl využít vnitřního přesídlení v rámci Číny, ačkoliv sám tuto možnost vylučoval s tím, že situace je všude stejná. Obavy žalobce z případného návratu byly žalovaným vyhodnoceny jako spekulativní (s. 37), neboť žalobce nepředložil během správního řízení žádné skutečnosti, které by činily tvrzené nebezpečí reálným. Rovněž tak neexistují důkazy o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny. Souhrnně vzato tedy žalovaný neshledal reálně a bezprostředně hrozící nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.

23. V tomto ohledu žalovaný nevyhodnotil jako rizikové ani skutečnosti, že žalobci již vypršelo turistické vízum do ČR, na které přicestoval, a ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl. Žalobci tak v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
24. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

25. Žalobce v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany, neboť byl v zemi původu terčem pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování svého náboženství. Žalobce je od roku 2002 členem Církve Boha Všemohoucího, v rámci níž od roku 2011 působil jako „průvodce“ a měl za úlohu propagovat církev u dalších osob.
26. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v doplňujících pohovorech žalobce popsal, konkrétní incident, jež měl s čínskou policií, kdy v prosinci 2012 byl společně s dalšími věřícími obklíčen policií a poté zadržen v souvislosti s jeho vírou. Při zadržení byl žalobce vystaven fyzickému násilí – byl proti němu použit elektrický obušek a policisté mu dokonce zlomili jeden prst. Na policejní stanici byl žalobce mučen a policisté mu pokládali různé otázky související s jeho náboženstvím. Ze svých zranění způsobených fyzickým násilím policistů se doma léčil asi 6 měsíců. Po tomto incidentu byl v žalobce v neustálém psychickém napětí a bál se jeho opětovného zadržení policií.
27. V květnu roku 2014 proběhl v Číně proces, v němž vláda obvinila členy Církve Boha Všemohoucího z vraždy. Žalobce popsal, že v rámci uvedeného vykonstruovaného procesu vláda zatýkala věřící z jeho církve, a v médiích se vůči věřícím rozšířila negativní propaganda. Žalobce se z obavy o svou osobní bezpečnost musel po tomto incidentu přestěhovat na jiné místo a i poté se ještě několikrát stěhoval.
28. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobce je příslušníkem Církve Všemohoucího Boha (resp. uvádí, že tuto skutečnost nelze zcela vyloučit), neboť jeho výpověď ohledně této církve alespoň v základních rysech odpovídá informacím, které by řádový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Zároveň žalovaný výslovně konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v Číně se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však žalovaný dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.
29. Žalobce rozdělil své žalobní body ve vazbě na dva argumentační okruhy obsažené v napadeném rozhodnutí. V prvním argumentačním okruhu se soustředil na závěry žalovaného týkající se hodnocení otázky pronásledování a doplňkové ochrany, a ve druhém okruhu pak na závěry žalovaného týkající se otázky integrace žalobce v ČR, motivy vycestování žalobce a možnosti vycestování zpět do země původu.
30. V rámci **prvního okruhu námitek** žalobce především namítal, že žalovaný vyhodnotil nesprávně jeho výpověď jako nekonzistentní, ačkoliv byla věrohodná. Žalovaný to v napadeném rozhodnutí nevyvrátil, a proto měl být aplikován důkazní standard

přiměřené pravděpodobnosti ve prospěch žadatele o azyl (čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).

31. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný považuje výpověď žalobce o incidentu žalobce s čínskou policií za nevěrohodnou, anebo zda tuto událost nepovažuje za dostatečný důkaz toho, že žalobce byl v zemi původu před svým odchodem z vlasti pronásledován. V každém případě má však žalobce má za to, že jeho výpověď ve vztahu k jeho zadržení policií a vystavení fyzickému násilí je věrohodná a unesl tedy svou část důkazního břemene. Měla se proto uplatnit zásada v pochybnostech ve prospěch, a pokud žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit tvrzení žalobce, která zcela odpovídají informacím o svévolném zadržování a mučení členů Církve Boha Všemohoucího obsaženým v dostupných zprávách o zemi původu žalobce, měl z nich v plném rozsahu vycházet i přes pochybnosti ohledně toho, zda se událost skutečně odehrála tak, jak to popisoval žalobce.
32. Dále namítal, že podle jeho přesvědčení byl v tomto případě naplněn pojem pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný se měl zabývat i možností udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť za politická práva a svobody musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny. K těmto právům bezesporu patří i právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny či právo sdružovací ve smyslu čl. 20 Listiny. Kromě toho dle komentáře k čl. 43 Listiny mají doktrinární prioritu v Listině práva přirozená, tedy základní, pročez nesmí být vyloučena při uplatňování nároku na azyl, včetně náboženské svobody. Žalobce zřetelně uváděla řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího pak žalobce opakovaně měnil adresy, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult.
33. V dalším žalobním bodě se žalobce obsáhle věnoval argumentaci směřující k naplnění jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázal na kritéria vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008. Ke kritériu existence odůvodněného strachu žalobce uvedla, že právě toto kritérium zřejmě bylo rozhodujícím důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce zejm. namítl, že skutečnost, že jedinec před svým odchodem ze své země původu nebyl pronásledován ani přímo ohrožen pronásledováním, sama o sobě neznamená, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33).
34. Dostupné informace o zemi jeho původu jednoznačně vypovídají o tom, že náboženská svoboda není respektována a příslušníci domácích církví, zejména pak příslušníci Církve Boha Všemohoucího jsou vystaveni systematickému pronásledování. V

důsledku toho žalovaný nesprávně vyhodnotil existenci odůvodněného strachu žalobce z pronásledování a tedy porušil § 50 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, ve spojení s čl. 4 kvalifikační směrnice, neboť žalovaný nezohlednil všechny skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

35. Žalobce po svém zadržení již prakticky nebyl schopen vést „normální“ život. Nejdříve se několik měsíců doma léčil ze zranění způsobených policisty, kterými byl bit a poté, když se začal znovu účastnit náboženských setkání, byl nesmírně opatrný a nikdy nepobýval delší dobu na stejném místě, neboť se často stěhoval. S ohledem na neustálý psychický tlak způsobený nejen tím, že nemohl žít doma a být v kontaktu se svou rodinou, nebo tím, že byl nucen pracovat pouze načerno, ale zejména tím, že sledoval, jak v jeho okolí a v jiných částech Číny dochází k pronásledování věřících, je pochopitelné, že se po jistém čase rozhodl svou bezvýchodnou situaci řešit tak radikálním způsobem, jako je vycestování ze země.
36. Pokud žalovaný poukazuje na to, že žalobce nebyl pronásledován dlouhodobě, nutno dodat, že aby mohlo být určité jednání považováno za pronásledování, není vyžadováno, aby docházelo k jeho opakování, ale postačí i jednotlivý akt, jehož povaha je natolik závažná, že jej lze považovat za pronásledování sám o sobě.
37. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je rozporné a nesrozumitelné ohledně možnosti využití vnitřní ochrany, neboť žalovaný vlastně nepřipouští, že by žalobce nějaké problémy vůbec měl. Žalovaný však své úvahy nepodporuje žádnými odkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by žalobce jednoznačně unikl problémům se státními orgány, a tedy že by jeho přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti využití vnitřní ochrany žalobcem. Namísto toho žalovaný vychází z ničím nepodložené domněnky, že žalobce by po přestěhování na jiné místo v jiné provincii neměl problémy. Žalovaný vůbec nebere v potaz, že se žalobce neustále skrýval, při návštěvách náboženských shromáždění byl nadmíru opatrný a obezřetný a často měnil místo svého bydliště.
38. Skutečnost, že žalobce poté, co se přestěhoval, nebyl opětovně zadržen, tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu čínských orgánů o jeho osobu, ale spíše výsledkem preventivních opatření ze strany žalobce. Žalobce se tedy snažil zpočátku řešit svou situaci minimálně tím, že opustil svůj domov a přestěhoval se na jiné místo. Neustálý psychický tlak způsobený strachem z opětovného zadržení a mučení, který byl podnícen i tím, že v okolí žalobce docházelo k dalším a dalším případům pronásledování jeho spoluvěřících, však nakonec vedl k tomu, že žalobce neměl jinou možnost, než zemi opustit.
39. Z napadeného rozhodnutí navíc není zřejmé, kterou konkrétní oblast Číny považuje žalovaný za bezpečnou pro vnitřní přesídlení žalobce. Závěry žalovaného ohledně možnosti využití vnitřního přesídlení proto žalobce považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a navíc odporující dostupným informacím o zemi jejího původu, z nichž vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, pouze s rozdílem v jeho intenzitě. Původcem tohoto pronásledování jsou navíc státní orgány, proto nelze předpokládat, že by žalobkyni z jejich strany byla poskytnuta ochrana.

Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením situace.

40. Konečně se žalobce v rámci prvního okruhu svých žalobních námitek domáhal toho, že mu eventuálně měla být přiznána doplňková ochrana, neboť by mu v případě návratu do Čínské lidové republiky mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spisu.
41. Žalobce také poukázal na to, že si čínské orgány velmi pravděpodobně mohou spojit její návrat z ČR s obecně známými i medializovanými příběhy čínských křesťanů, kteří emigrovali ze své vlasti. Vycestování žalobce tedy koliduje s mezinárodními závazky ČR (čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků).
42. Ve **druhém okruhu námitek** žalobce uvedl námitky, které se týkají motivů k přicestování do ČR, integrace na místní podmínky a trh práce. Úvahy žalovaného v tomto směru žalobce považuje za nepodložené spekulace. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobce. Zejm. ve vztahu k závěrům žalovaného o uvedení nepravdivých informací při vyřizování víza pak žalobce namítl, že to ve vztahu k důvodům jeho žádosti není relevantní a nemůže to mít vliv na posouzení jeho věrohodnosti. Uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě žalobci doporučila cestovní agentura, která mu s vyřizováním víza pomohla.
43. Ohledně argumentu žalovaného o organizovaném příjezdu společně s ostatními čínskými žadateli o azyl žalobce namítl, že by v jejím případě vůbec nemělo hrát roli, zda a kdy společně s ní přicestovalo více osob či nikoli. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početná skupina čínských žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvod, proč žalobce přicestoval právě v roce 2015, je zcela pochopitelný, neboť právě v roce 2014 tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. Po těchto brutálních opatřeních značné množství křesťanů z Číny začalo zjišťovat možnosti, jak co nejrychleji opustit zemi.
44. K argumentu žalovaného, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany na letišti, tento především namítl, že ustanovení § 3a zákona o azylu umožňuje žadateli podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii na hraničním přechodě nebo na policii v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně. Dle tohoto ustanovení je tak na žadateli, aby sám zvolil, kde žádost podá. Žalobce proto postupoval zcela v souladu se zákonem, když podal žádost v přijímacím středisku, kde běžně podávají žádost všichni žadatelé s platnými doklady.
45. V závěru žalobce poukázal na to, že se námitky obsažené ve druhém argumentačním okruhu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým žalovaný udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování. Dále žalobce upozornil na to, že v ČR zároveň s ní podalo žádost z obdobných důvodů dalších přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny. V přibližně 78 případech žalovaný vydal rozhodnutí ve věci, přičemž v 8 případech vydal kladné rozhodnutí o udělení azylu, zatímco v 70

případech stejně jako u žalobce vydal rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepostupoval stejně ve skutkově obdobných věcech. V tomto kontextu žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz dvěma pozitivními rozhodnutími vydanými v obdobných věcech, a to rozhodnutím č. j. OAM-205/ZA-ZA11-K07-2016 ze dne 1. 2. 2018, nebo rozhodnutím č. j. OAM-475/ZA-ZA11-VL13-2016, ze dne 7. 2. 2018.

46. Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně zrušil napadené rozhodnutí a sám rozhodl o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného a replika

47. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. V první řadě správní orgán uvádí, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobce v žalobě pouze opakuje či shrnuje, co říkal u pohovorů, případně svá tvrzení "upřesňuje" podle toho, jaké konkrétní nesrovnalosti správní orgán našel a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, případně svá tvrzení umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam.
48. Žaloba upozorňuje na rozpor s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, a § 68 odst. 3 správního řádu, na rozpor s ustanoveními § 12 písm. a) a písm. b) a § 14a zákona o azylu a na rozpor s ustanoveními čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy, mnohdy však ale s tímto vymezením co do konkretizace dále nepracuje.
49. Co se týče námitky žalobce ohledně neudělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, k tomu žalovaný uvedl, že žalobce v řízení netvrdil, že by byl ve své vlasti nějakým způsobem politicky aktivní, že by byl členem nějaké politické strany či organizace, nebo že by vyznával nějaké politické přesvědčení. Pokud jde o argumentaci žalobce ohledně chybného chápání pojmu "politická práva a svobody", žalovaný uvedl, že žalobce tato práva značně přeceňuje ve vztahu k tvrzenému způsobu vyznávání víry v rámci "*neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 3 až 5 osobách*". Žalobce dle názoru žalovaného prostřednictvím své činnosti nezastával žádné politické názory a už vůbec je veřejně nehlásal.
50. K otázce rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaný hned k úvodní námitce sdělil, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobce vyvozuje závěr o tom, že v rámci podrobných rozhovorů poskytla žalovanému ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Číně. Žalovaný považuje tuto námitku za absurdní, a to právě s ohledem na průběh těchto podrobných pohovorů, které jsou v mnoha ohledech velmi rozporné. Napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné a netrpící žalobcem namítanou nepřezkoumatelností. K otázce věrohodnosti se žalovaný také vyjádřil níže při citaci přílehlavých pasáží z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. října 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). S ohledem na shora uvedené se jeví žalobní námitka ohledně rozložení důkazního

břemene nadbytečná, neboť problém hodnocení věrohodnosti žalobce spočíval v rozpornosti jeho výpovědi, nikoliv v nedostatku důkazních prostředků.

51. K části žaloby, kde žalobce hovoří o existenci odůvodněného strachu z pronásledování, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu neshledal. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobce ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině či její tvrzení o životě v zemi původu a konkrétních potížích. Přesto byl však nucen konstatovat přítomnost řady okolností značně snižujících jeho věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením stran skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu. V odůvodnění poukázal na konkrétní souvislosti, o něž své závěry opírá. Žalovaný za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl se žalobcem celkem tři pohovory, ve kterých měl možnost objasnit všechny důvody a okolnosti, které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci těchto pohovorů však žalobce odpovídal vyhýbavě a velmi obecně. Žalobce často nikoho nejmenoval, mluvil obecně o souvěrcích, sestřích a bratrích ve víře, nějaké cestovní kanceláři atd. Mluvil o svém rozsáhlém pronásledování, avšak při zařizování víza, cestovního dokladu či následném legálním vycestování neměl žádné problémy.
52. Pokud jde o žalobní argumentaci spočívající ve výkladu pojmu *"vnitřní ochrana státu a její účinnost"*, mívá se tato s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nečiní zcela sporným, že žalobce je členem Církve všemohoucího Boha a někteří členové domácích církví čelí na území Číny řadě obtíží, a tudíž je možnost využití vnitřní ochrany státu komplikovaná. Proto žalovaný ani žalobci neklade za vinu, že možnost vnitřní ochrany státu nevyužil, a to tím spíš, že je přesvědčen, že žalobce nečelil v zemi původu takovým obtížím, které by ji takovou pomoc přiměly použít, a proto tuto možnost z důvodu nadbytečnosti nijak zvlášť nehodnotil.
53. S tím pak úzce souvisí i žalobní námitka ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Na argumentaci ohledně možnosti či nemožnosti vnitřního přesídlení jako způsobu řešení problémů žalobce však zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nestojí a žalovaným zmiňovanou možnost použít vnitřního přesídlení k řešení daných potíží tak není možné vnímat ani za azylově relevantní výtku směrem k žadateli ani za návrh řešení tvrzených potíží. V daném případě jde spíše o dokreslení nevěrohodnosti tvrzení žalobce, když je zjevné, že pokud by policie opravdu měla na její osobě zájem, mohla ji zadržet zcela snadno, a to nejpozději při vycestování z vlasti. Přitom ale žalobce možnost vnitřního přesídlení podle svých slov několikrát využil a údajné problémy tak řešil.
54. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval následující: *„Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány*

takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“ Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobce pouze využil uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradoval vlastní azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přičemž dle názoru žalovaného prezentované potíže značně nadhodnotil. Žalovaný je toho názoru, že pokud by byl žalobce ve své vlasti pronásledován, jak uvádí v průběhu správního řízení, jistě by byl policií sledován jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat legální cestou bez jakýchkoli problémů, a to s pravým cestovním pasem obsahujícím biometrické údaje.

55. Po celkovém posouzení žalovaný konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatele nebo budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, žádost jako důvodnou neshledal. V této souvislosti zdůraznil, že žalobce nebyl policií nikdy zadržen či dokonce opakovaně zadržován či vězněn, nebyl ve své vlasti během života, a není tam ani v současnosti, trestně stíhán a nestal se ani terčem jakéhokoli jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě, tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Problémy, kterým dle svých slov čelil, nedosahovaly intenzity či pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv. Žalobce nebyl vystaven jednání ani souběhu různých opatření svou povahou či opakováním dostatečně závažným, aby představoval vážné porušení základních lidských práv. Takové porušení žalovaný u žalobce z náboženských důvodů ani neshledal ani ve vztahu k minulosti, ani ve vztahu k možným obavám z jednání budoucího.
56. Co se týče námitky žalobce ohledně hrozby vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu medializace případu, žalovaný uvádí, že tím kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím stejné cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob. Tvrzení, že právě zveřejnění byt jen obecné informace o jejich pobytu v České republice je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Prezentovaná obava žalobce se tak jeví spíše jako účelová.
57. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu žalovaný vysvětlil, že svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobce a dalších členů jejich organizované skupiny v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil. Podrobil správní úvaze nejen chování žalobce, ale všech ostatních členů organizované skupiny, jakkoli se žalobce zařazení do této skupiny brání. Žalovaný vysvětlil, že jakkoli nemůže negativně hodnotit snahu žalobce se zapojit do pracovního procesu s cílem vydělat si na úhradu nákladů svého pobytu v České republice, je účel samotného řízení o mezinárodní ochraně odlišný a zapojení žalobce do pracovního procesu primárně nepředpokládá, což bylo dále rozvedeno a vysvětleno.
58. Žalovaný tedy hodnotil skutečnosti zjištěné v průběhu předmětného správního řízení a v řízeních ostatních členů skupiny, s nimiž žalobce do České republiky přicestoval a které s azylovým příběhem žalobce úzce souvisí. Proto nelze vytrhnout jednu skutečnost, např. jeho snahu se v zákonné lhůtě zaměstnat, ze všech ostatních souvislostí a hodnotit ji pouze jednotlivě, jak to žalobce činí. Konstatováním o

společných rysech včetně zapojení se do pracovního procesu žalovaný spíše dokreslil propojenost dané skupiny. Pokud se žalobce cítí dotčen tím, že správní orgán rozpoznal jeho ekonomické úmysly spíše než obavu z pronásledování, je to jen důsledek jeho chování v České republice v návaznosti na obsah jeho podrobné výpovědi jako nejpravděpodobnější logický závěr.

59. Žalobce sice měl právo si vybrat místo podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak již ne dobu, kdy ji podá. Žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po příjezdu, ale naopak vyčkal několik dní. Skutečnost, proč o mezinárodní ochranu nepožádal ihned po přiletu, tedy bezprostředně poté, co k tomu měl příležitost, ani azylově relevantním způsobem nevysvětlil. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004, ze dne 20. 10. 2005, a č. j. 2 Azs 137/2005, ze dne 9. 2. 2006.
60. Žalovaný považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností a stejně tak tomu bylo i v případě žalobce. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že žalovaný shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Doplnková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
61. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnul, že neshledává obsah žalobních námitek způsobit zpochybnit jím vyslovené závěry. Jen na okraj se žalovaný vyjádřil i k návrhu alternativního rozsudku, který žalobce prostřednictvím svého právního zástupce učinil, a to k možnosti, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a mezinárodní ochranu udělil. Žalovaný sděluje, že možnost, aby soud mezinárodní ochranu udělil (navíc v obecné podobě), nemá oporu v zákonné úpravě. Proto není možné, aby soud takovému návrhu vyhověl, a je třeba ho zamítnout. Žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se velmi rozsáhle vypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany v jakékoli její formě.
62. V **replce** k vyjádření žalovaného ze dne 8. 6. 2018 této souvislosti žalobce požádal soud o vyloučení veřejnosti a úplnou anonymizaci veškerých osobních údajů žalobce z důvodu ochrany bezpečnosti žalobce a bezpečnosti jeho rodiny nacházející se v Čínské lidové republice.
63. Žalobce nesouhlasil s vyjádření žalovaného především v otázce hodnocení jeho věrohodnosti. Žalovaný nepoukázal na žádné konkrétní rozpory ve výpovědi žalobce ani nespecifikoval, které z jejích odpovědí považuje za vyhybavé, příliš obecné nebo protiřečící.
64. Žalobce zpochybnil tendenční přístup žalovaného při hodnocení rozhodných okolností věci a poukázal na to, že v případech úspěšných žadatelů z Číny, kteří rovněž žádali o mezinárodní ochranu přibližně ve stejném období jako žalobce a rovněž prezentovali

obavy z náboženské perzekuce, těm samým skutečnostem jako v případě žalobce (nepožádání o mezinárodní ochranu na letišti, vyřízení víza přes prostředníka, vycestování s vlastním cestovním dokladem přes pekingské letiště, zapojení se do pracovního života v ČR apod.) nebyla přikládána žádná azylová relevance a těmto žadatelům byl udělen azyl.

65. Pokud tedy žalovaný považoval některá tvrzení žalobce za nedostatečně konkrétní či specifické, nic mu nebránilo pomocí doplňujících dotazů zjistit veškeré další informace důležité pro posouzení věrohodnosti a odůvodněnosti obav žalobce z pronásledování nebo vážné újmy. Kromě toho, že z napadeného rozhodnutí není zcela zřejmé, které části výpovědi žalobce považuje žalovaný za nevěrohodné (neboť údajné rozpory nespécifikuje ani v rámci svého vyjádření). Žalobce se domnívá, že žalovaný nepostupoval v souladu s výše uvedenými zásadami.
66. K žalovaným odkazovanému rozsudku ESLP ve věci Y. L. proti Švýcarsku žalobce uvedl, že tento rozsudek je ve vztahu k předmětné věci zcela nepřipadný, neboť v uvedené věci byla žadatelka shledána celkově nevěrohodnou. V tomto rozsudku odkazované zprávy o zemi původu pak nebyly využity jako podklad pro napadené rozhodnutí. Ohledně tvrzení žalovaného o nepravděpodobném zájmu čínských státních orgánů o osobu žalobce poukázal tato na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40.
67. Dále žalobce oponoval žalovanému ohledně vytýkaného prodlení s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť jím citovaná judikatura dopadá na situace, kdy byla žádost podána s větším časovým odstupem několika měsíců či dokonce let, a nikoliv v řádu dnů, jak tomu bylo v jeho případě. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v řádu několika dnů po příletu a v době platnosti krátkodobého víza nelze považovat za podání žádosti s výrazným časovým odstupem.
68. Kromě toho žalobce namítl, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil z prospektivního pohledu otázku možného budoucího pronásledování v zemi původu. Takové jednání by bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 kvalifikační směrnice (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008). Dále žalobce poukázal na to, že žalovaný svou narážkou na medializaci příběhů čínských křesťanů situaci žalobce nepřipustně zobecnil a tímto přístupem znovu potvrdil nedostatek individuálního posouzení její žádosti, neboť on sám svůj případ nikdy nemedializoval.
69. K tomu také žalobce poukázal na zprávu Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, a dále také vyjádření Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP, které informují o tom, že navrátilcům do Číny hrozí nebezpečí. Žalobce navrhl tyto zprávy jako důkazy.
70. Další argumentace žalobce se vztahovala k vyvrácení tvrzení žalovaného, že měl ekonomické motivy pro opuštění své vlasti, jakož k návrhu na provedení dokazování označenými pozitivními rozhodnutími ve věcech jiných čínských žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.
71. Dalším samostatným přípisem ze dne 27. 11. 2018 žalobce prostřednictvím svého zástupce doplnil návrhy na dokazování o zprávu veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ (dále také „zpráva VOP“), které

bylo zaměřeno na meritorní rozhodnutí ve všech případech 78 příslušníků ČLR křesťanského vyznání, kteří si podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

V. Řízení před krajským soudem

72. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
73. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“*. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
74. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání. Dále ustanovil žalobci tlumočníci z jazyka čínského PhDr. A. K., která však k ústnímu jednání nebyla předvolána, neboť žalobce se jednání účastnit nechtěl.
75. Ústní jednání se uskutečnilo dne 11. 6. 2019 v nepřítomnosti žalobce a za přítomnosti zástupkyně žalobce a v přítomnosti zástupkyně žalovaného. Krajský soud při jednání vyslechl procesní přednesy stran, a dále shrnul obsah soudního a správního spisu. Zástupkyně žalovaného poukázala na některé nesrovnalosti ve výpovědích žalobce při jednotlivých pohovorech, jakož i na skutečnost, že žalobce měl tzv. hukou, nicméně si s sebou tento průkaz nevzal. Jde o tzv. městskou registraci bydlení, pokud se chtěl žalobce přestěhovat do města, musel mít tzv. hukou. Zatím tento systém v ČLR stále funguje. Podle žalovaného je hukou podmíněno vlastnictvím domu a stabilní prací, čemuž příběh žalobce neodpovídá (měl pronajatý byt). Podle přesvědčení žalovaného žalobce nebyl pronásledován a neměl žádné problémy. Dále poukázala na okolnosti vycestování žalobce, který se zřetelem ke všem okolnostem mohl být pronásledován či zadržen státními orgány při své cestě do Pekingu a při vycestování. Neexistuje tedy přiměřená pravděpodobnost, že žalobce byl pronásledován.
76. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 12. 2015 v Zastávce. Přicestoval do Prahy letecky dne 21. 12. 2015 a měl u sebe platný cestovní doklad a turistické vízum. Ve spisu je založena též kopie žádosti žalobce o udělení schengenského víza a protokoly o pohovorech k žádosti ze dne 10. 2. 2016 a ze dne 25. 5. 2016, a ze dne 10. 11. 2016. Dále žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení zprávy o zemi původu žalobce,

z nichž lze zejm. zmínit zprávy o křesťanských církvích v Číně, tedy Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího (Historie, struktura a věrouka), Informace Human Rights Watch 2017, Výroční zpráva 2015 China Aid (březen 2015) Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou, Informace MV Velké Británie (březen 2016) „Čína: Křesťané“. Seznámení se s podklady proběhlo ve věci dne 20. 3. 2017. Žalobce se dále k věci několikrát vyjádřil, a to svými přípisem ze dne 24. 11. 2016 (internetové materiály) a ze dne 3. 4. 2017 (spojené s vyjádřením ke zprávám o zemi původu).

77. Ohledně důkazního návrhu žalobce na provedení důkazu dvěma rozhodnutími žalovaného označenými v žalobě, jimiž bylo vyhověno dvěma čínským žadatelům o azyl v obdobných věcech, krajský soud nejprve vyzval zástupkyni žalobce k bližšímu zdůvodnění tohoto důkazního návrhu. Krajský soud se tedy otázal stran, zda považují provedení tohoto důkazu za nezbytné, přičemž zmínil, že jsou mu známa jiná obdobná rozhodnutí o udělení azylu ve věcech čínských křesťanů z jeho rozhodovací činnosti. Za této situace se zástupkyně žalobce vyjádřila tak, že na provedení těchto důkazů ve věci netrvá a bere tento návrh na provedení dokazování zpět. Zástupkyně žalovaného rovněž nenavrhla provedení důkazu těmito rozhodnutími, protože soud důkaz těmito rozhodnutími neprováděl.
78. Krajský soud dále provedl přes projevený nesouhlas zástupkyně žalovaného dokazování listinami navrženými žalobcem, především zprávou Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, a dále také vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 98863/2015-LPTP, přičemž dal oběma stranám příležitost k vyjádření k provedenímu dokazování.
79. Krajský soud dále připustil důkaz zprávou VOP, přičemž citoval z této zprávy pouze pasáže relevantní k předmětné věci na základě upřesnění zástupkyně žalobce při jednání (žalobní argumentaci a nosným důvodům napadeného rozhodnutí). Konkrétně krajský soud při dokazování zprávou VOP konstatoval část A (Shrnutí závěrů) bod (1) věnovaný nedůvodným rozdílům mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu (podrobněji část C.1), z něhož plyne, že není zřejmé, na základě kterých rozhodných skutečností byla ve vybraných případech udělena mezinárodní ochrana. Mezi žadateli tedy byly činěny nedůvodné rozdíly a byla porušena zásada legitimního očekávání. Dále bod (2) věnovaný hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů (podrobněji část C.2), podle něhož žalovaný porušil povinnost postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohledňování rozhodných skutečností. Dále soud konstatoval z části A bod (4), který popisuje pochybení žalovaného při práci s rozložením důkazního břemene (přiměřené pravděpodobnosti pronásledování – podrobněji bod C.4), dále bod (5), který popisuje pochybení při posouzení možnosti vnitřního přesídlení (nedostatečné podklady – podrobněji část C.5), z něhož plyne, že bez dalšího nepostačuje závěr o možnosti přesídlení do jiné provincie, a konečně bod (6), který vypovídá o nesprávných informacích o zemi původu (podrobněji část C. 6). Kritika směřuje i k nedostatečné spolupráci (součinnosti) s žadatelem o mezinárodní ochranu.
80. Konkrétně se krajský soud zejm. zaměřil na srovnání rozdílů mezi negativními a pozitivními rozhodnutími, která jsou v předmětné zprávě označena na s. 7 v pozn. 13.

Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu dospěla k závěru, že ani v jednom případě žalovaný nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o níž to tvrdí. Na s. 8 předmětná zpráva uvádí, že není vůbec jasné, jak mohl žalovaný na základě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná.

81. Dále krajský soud k návrhu žalovaného provedl důkaz dopisem ministra vnitra ze dne 1. 2. 2019 a ze dne 26. 3. 2019, který obsahuje odpovědi žalovaného na zprávu veřejného ochránce práv.
82. Poté soud ukončil dokazování a po vyslechnutí přednesu konečných návrhů ve věci a přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

83. Krajský soud shledal, že žaloba je zčásti **důvodná**.
84. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
85. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 11. 6. 2019, krajský soud předesílá, že příběh žalobce nepochybně již prima facie náleží mezi azylově relevantní kauzy. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v ČLR zakázána a stíhána, přičemž žalobce se hlásí k jedné ze zakázaných (tzv. zlých) křesťanských sekt.
86. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu

87. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami žalobce proti hodnocení důvodů pronásledování upravených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný k těmto důvodům pouze uvedl, že nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu, a proto o udělení azylu z těchto důvodů nelze uvažovat.
88. Krajský soud v první řadě podotýká, že na první pohled lze se žalobcem souhlasit v tom, že hodnocení žalovaného k těmto důvodům pronásledování vyhlíží povrchně a paušalizovaně. Nepochybně mohl žalovaný zauvažovat nad vztahem důvodů pro udělení azylu uvedených v písm. a) a b) citovaného ustanovení hlouběji a mohl vymezit jejich vzájemné souvislosti, které žalobce poměrně správně připomíná.
89. Nicméně pro posouzení důvodnosti námitek žalobce je podstatné, zda z jeho azylového příběhu vyplývají indicie, které by mohly vést k domněnce, že žalobce byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování svých politických práv a svobod. Právo shromažďovat či sdružovat se společně s jinými za účelem projevování či praktikování náboženství či víry je již konzumováno v samotném pojmu náboženské

svobody (srov. kupř. čl. 16 odst. 1 Listiny, čl. 18 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhl. pod č. 120/1976 Sb.). Právo na náboženskou svobodu se považuje za základní právo občanského charakteru, nikoliv však specificky právo politické. Může samozřejmě docházet k prolínání mezi náboženskou svobodou a projevováním víry a politickými postoji, avšak skutkové okolnosti případu žalobce takovému prolnutí nenasvědčují.

90. Lze proto souhlasit se žalovaným, že tvrzený způsob a projevy křesťanské víry, které žalobce v zemi původu praktikoval, nejsou ani v jeho případě podřaditelné pod pojem uplatňování politických práv a svobod ani pod pojem pronásledování z těchto důvodů [§12 písm. a) zákona o azylu]. Žalobce sám sebe navíc prezentoval jako politicky pasivní osobu, která nikdy kvůli svým politickým postojům neměla v zemi původu problémy.
91. Ačkoliv tedy žalovaný mohl odůvodnit tuto otázku podrobněji a také šířeji, nespatřuje v tom krajský soud ani nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ani nezákonnost, neboť závěry, k nimž žalovaný v tomto ohledu dospěl, jsou skutkově a věcně opodstatněné. Tyto námitky tedy krajský soud nepovažuje za důvodné.

B) Důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (odůvodněný strach)

92. Gros žalobních námitek se upíná právě k argumentaci žalovaného věnované hodnocení otázky odůvodněného strachu žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [§ 12 písm. b) zákona o azylu].
93. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
94. V rámci eurokonformního výkladu českého zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
95. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního

nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.

96. Žalovaný při hodnocení tzv. odůvodněného strachu z pronásledování vycházel z několika dílčích premis, které žalobce podrobil nesouhlasné kritice. Neuralgickým bodem této úvahy žalovaného je jeho závěr o snížené věrohodnosti žalobce, který se opírá o zmíněné premisy (viz s. 20-21 napadeného rozhodnutí) Krajský soud se jimi zabýval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím závěrům.
97. První premisou je tvrzení o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období. Žalovaný na tuto úvahu položil v odůvodnění napadeného rozhodnutí silný důraz. Krajský soud má za to, že tato úvaha pracuje s určitými pravdivými skutkovými zjištěními, která nejsou mezi účastníky sporná (doba příjezdu žalobce, podobnosti azylového příběhu s ostatními žadateli a tvrzené zprostředkování českého turistického víza i celé cesty do Evropy cestovní agenturou či zprostředkovatelem jako v případě žalobce). Tyto indicie nepochybně lze hodnotit jako součást zjištěného skutkového stavu. Z uvedených indicií však podle názoru krajského soudu plyne pouze tolik, že žalobce využil určitého migračního proudu čínských státních příslušníků do ČR, k čemuž byl zřejmě informován prostředníky v ČLR. Teze o organizovaném příchodu všech čínských žadatelů o azyl, kteří jsou příslušníky tzv. zakázaných křesťanských církví, však sama o sobě nemůže odůvodnit závěr o snížené věrohodnosti.
98. Jen těžko však lze z uvedených okolností dovodit, že jedinou motivací žalobce k opuštění země původu byla ve skutečnosti ekonomická motivace k nalezení práce v ČR, jak dovozuje žalovaný. K tomu však nelze najít ve výpovědích žalobce žádná tvrzení. Naopak, v doplňujícím pohovoru ze dne 25. 5. 2016 žalobce uváděl, že si peníze na cestu v různých dělnických profesích (svářeč, zedník), i když pracoval tzv. načerno. Žalobce netvrdil, že by se mu vedlo v ČLR po stránce živobytí zle. Z toho lze usuzovat, že v ČLR žalobce pracoval a vydělával peníze na živobytí, a tudíž nelze bez dalšího uvažovat o ekonomických důvodech jeho odjezdu z vlasti. Jediným tvrzením ohledně jeho ekonomické situace v ČR je, že by si výhledově chtěl najít práci, ale to lze z pohledu délky pobytu žalobce na území ČR zcela chápat. Z uvedeného rozhodně v kontextu celého příběhu žalobce nevyplývá, že by mělo v jejím případě jít o tzv. ekonomickou migraci. Pokud tedy žalovaný měl za to, že tyto okolnosti hrají při hodnocení věrohodnosti žalobce stěžejní roli (což krajský soud nesdílí), měl tyto indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.
99. Druhou premisou je využití padělaných dokladů či nepravdivých dokumentů za účelem získání turistického víza, což podle názoru žalovaného rovněž snižuje věrohodnost k dalším tvrzením žalobce, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti. Krajský soud zde ve shodě se žalobkyní poukazuje na ustálenou judikaturu v azylových věcech, která s předložením padělaných dokladů či uvedením nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje apriori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. Je zřejmé, že žalobce nebyl ve své vlasti trestně stíhán a nebylo tedy po něm ani vyhlášeno celostátní pátrání. Podle svého tvrzení byl pouze jednou zatčen v souvislosti se svým křesťanským vyznáním, a to se mělo stát v roce 2012. Proto je zcela logické, že ho čínský režim mohl nechat vycestovat na platný cestovní doklad a turistické vízum do ČR.

100. Naopak je v tomto ohledu třeba odlišit nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal příp. bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. Na uvedené navazuje další premisa žalovaného, že žalobce měl sdělit žalovanému bližší údaje o prostřednících, kteří mu pomohli se zařízením víza. Žalovaný však pro tuto úvahu neuvádí žádnou právní oporu. Krajský soud poukazuje na úpravu povinnosti žadatele o azyl poskytnout součinnost (§ 49a zákona o azylu) s tím, že požadování těchto údajů a informací nedotýkajících se bezprostředně osoby cizince již zcela jistě přesahuje obvyklý rámec této povinnosti žadatele o azyl. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl nelze proto s touto premisou pracovat jako s určujícím faktorem.
101. Další premisou, kterou žalovaný podrobně rozvádí, je způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal s odstupem pouhých 3 dnů po svém příletu do ČR dne 21. 12. 2015 v Příjímacím středisku Zastávka dne 24. 12. 2015. Podle ustanovení § 3a zákona o azylu ve znění platném a účinném ke dni příjezdu žalobce platilo, že *cizinec je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a) policii na hraničním přechodu, nejde-li o cizince předávaného podle mezinárodní smlouvy nebo předpisu Evropské unie2a), v příjímacím středisku, na odboru cizinecké policie krajského ředitelství policie (dále jen "útvár policie") za podmínky, že se dostavil dobrovolně, anebo v zařízení pro zajištění cizinců v případě cizince tam zajištěného, s výjimkou cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie.* Dále je cizinec oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ministerstvu, je-li hospitalizován u poskytovatele lůžkové péče, vykonává-li zabezpečovací detenci, ochranné léčení, vazbu nebo trest odnětí svobody nebo je-li umístěn ve školském zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy anebo v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.
102. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečně nebylo povinností žalobce nezbytně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně již na letišti (tedy vůči Policii ČR). Žalobce navíc nepobýval po svém příletu na území ČR nelegálně, neboť byl držitelem cestovního dokladu a turistického víza. V tomto ohledu je třeba poukázat též na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, kde se k době podání žádosti o mezinárodní ochranu uvádí, že žadatel může prokázat dobrý důvod, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany podal později. Je zřejmé, že pro žalobce nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat (srov. k tomu uvedená tvrzení o radě neznámého cizince ohledně podání žádosti o mezinárodní ochranu), a tudíž krajský soud nemá za to, že je možno mu přičítat k tíži, že žádost podal s odstupem pouhých tří dnů v Příjímacím středisku Zastávka.
103. Z uvedených důvodů krajský soud souhrnně uzavírá, že důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobce nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobce nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu. Skutečnosti, na které žalovaný prostřednictvím své zástupkyně poukázal při jednání soudu (rozpory ve výpovědích, držení tzv. hukou atd.), mohou při bližší analýze vnést do věci větší světlo, nicméně napadené rozhodnutí na nich vystavěno nebylo.

104. V tomto ohledu tedy není ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobce čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (Církev všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve všemohoucího Boha.
105. V tomto ohledu lze tedy opět souhlasit se žalobcem, že sám žalovaný nevyhodnotil jeho osobu jako zcela nevěrohodnou, ale pouze sniženě věrohodnou s tím, že nevyloučil jeho členství v zakázané křesťanské církvi ..... (Církev všemohoucího Boha), ani negativní zkušenost s čínskou policií (výslech, bití a psychický nátlak). Srovnání s kauzou Y. L. proti Švýcarsku řešenou ESLP tedy není příléhavé ani přesvědčivé.
106. Krajský soud se dále věnoval přezkumu hodnocení naplnění pojmu pronásledování v případě žalobce a kvalifikační úvahy žalovaného s tím související. Úvahu o naplnění či nenaplnění znaků pronásledování, resp. odůvodněného strachu z pronásledování je třeba vést ve dvou rovinách: a) retrospektivní (byl žalobce terčem pronásledování v zemi původu) a b) prospektivní (je-li pravděpodobné, že po příp. návratu bude žalobce terčem pronásledování v zemi původu).
107. Ohledně retrospektivní roviny pronásledování žalobce krajský soud usoudil takto. Žalovanému se nepodařilo vyvrátit ani vyloučit, že žalobce byl členem zakázané křesťanské domácí Církve všemohoucího Boha, z čehož logicky plyne, že mohl v obecné rovině pravděpodobně pocítit tlak čínského státního režimu proti těmto církvím a jejich členům. Rovněž tak lze velmi pravděpodobně vycházet z toho, že tvrzení o zatčení žalobce policií v roce 2012, po němž byl následně podroben bití a svévolnému zacházení (stání v chladu s následnou újmou na zdraví) se zakládá na reálných prožitcích žalobce. Žalovaný však tyto skutečnosti nepodrobil žádnému analytickému zkoumání a ani je nijak věcně nezpochybnil. Přitom minimálně tato část příběhu žalobce jednoznačně svědčí o tom, že žalobce skutečně mohl prožívat pocit útlaku z důvodu praktikování své víry v zemi původu.
108. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce podle svých slov byl průvodcem ve své církvi, což se žalovanému nepodařilo nijak vyvrátit, a to ani na základě ověření jeho znalostí z věrouky Církve všemohoucího Boha. Tvrzení žalobce o jeho účasti na životě označené křesťanské církve ve spojení s informacemi o zemi původu mohou nasvědčovat tomu, že žalobce skutečně byl jednou z osob, o něž se čínské bezpečnostní složky zajímaly, i když nikoliv osobou trestně stíhanou či hledanou. Proto lze vyhodnocením zjištěného skutkového stavu podle přesvědčení krajského soudu uzavřít, že žalobce měl jako člen zakázané křesťanské církve potenciál být objektem zvýšeného zájmu těchto složek, což představuje možnost hrozby pronásledování. V případě pravdivosti svých tvrzení o své pozici průvodce v církevním společenství pak zcela nepochybně mohl mít oprávněnou obavu ze sledování na bázi obecného monitoringu aktivit těchto náboženských uskupení. Mohlo se tak v jeho případě jednat o přímou hrozbu pronásledování nebo způsobení závažné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, což žalovaný nijak nevyhodnotil.

109. Ohledně prospektivní roviny možného pronásledování (tzn. odůvodněného strachu z pronásledování v případě návratu do vlasti) je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobce do vlasti. Zejména lze žalovanému vytknout nedostatečné skutkové úvahy dovozené z podkladových materiálů o zemi původu. K této otázce se upínalo částečně i dokazování provedené při jednání (viz k tomu důkaz v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015). Krajský soud k hodnocení této zprávy v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí uvádí, že si je vědom časového odstupu uvedené zprávy od současného dění v zemi původu. Nejedná se tedy o zprávu aktuální. Je však na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejm. ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navráťivšími se čínskými žadateli o azyl.
110. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobce je založeno pouze na nepodložených hypotézách a spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním hodnocení možného průběhu návratu žalobce do ČLR, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobce by se vracel do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti turistického víza, které mu bylo v roce 2015 uděleno.
111. Další složkou hodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování je nepochybně otázka možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnost vnitřního přesídlení. Krajský soud k tomuto problému směřoval částečně provedené dokazování (viz zpráva Amnesty International ze dne 7. 3. 2018). Co se týká právní úpravy relevantní k tomuto problému, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle něhož platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobce by se odehrávalo pouze na území provincie H., a tím pádem tedy žalobci nic nebrání, aby se přestěhoval jinam. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
112. Krajský soud v tomto směru poukazuje i na judikaturu některých správních soudů v obdobných věcech, zejm. pak na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2018, č. j. 61 Az 12/2018 – 65 a ze dne 8. 2. 2019, č. j. 61 Az 6/2018 – 98 (přístupné na www.nssoud.cz), v nichž příslušný soud žalovanému obdobný přístup při hodnocení vnitřního přesídlení vytkl jako vadu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Krajský soud se s tímto názorem ztotožňuje a odkazuje na něj.

C) Předvídatelnost a zákaz libovůle při rozhodování žalovaného

113. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. platí, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“

114. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (*treat like cases alike*), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
115. Jak vyplývá ze zprávy veřejné ochránkyně práv ze šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou 78 čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobce – zamítl.
116. Krajský soud se seznámil s obsahem rozhodnutí vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Zároveň považuje zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že žalobce při jednání nakonec vzal zpět svůj návrh na provádění dokazování dvěma označenými pozitivními rozhodnutími ze dne 1. 2. 2018, č.j. OAM-205/ZA-ZA11-K07-2016 a ze dne 7. 2. 2018, č.j. OAM-475/ZA-ZA11-VL13-2016, krajský soud tyto důkazy neprováděl.
117. Podle názoru krajského soudu lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhé straně ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
118. Pokud žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů, bylo podle názoru krajského soudu jeho povinností na základě principu předvídatelnosti a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostál své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

D) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu

119. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou „*důvodné obavy, že pokud by byl*

cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

120. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobce nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
121. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobce. Šablonovitý charakter odůvodnění samozřejmě ještě nemá a priori za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).
122. Klíčovým bodem úvahy o splnění či nesplnění podmínek doplňkové ochrany je otázka možnosti vnitřního přesídlení, tedy využití vnitřní ochrany v zemi původu. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené v oddílu B bodě 108 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit bez nadsázky jako zcela laciné a povrchní. Krajský soud zde znovu zdůrazňuje, že azylové příběhy čínských křesťanů (příběh žalobce nevyjímaje) jsou z pohledu mezinárodní ochrany relevantní a nelze s nimi nakládat jako s jinými typy případů, které prima facie relevantní indicie o pronásledování či důvodných obavách z návratu do země původu neobsahují.
123. Dále mířily žalobní námitky i proti hodnocení důvodných obav žalobce z návratu do ČLR. Závěry žalovaného lze i v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné. Krajský soud k tomuto problému směřoval provedení navrhovaného důkazu zprávou Amnesty International ze dne 7. 3. 2018 a také vyjádřením MZV ze dne 17. 6. 2015. Z těchto provedených důkazů vyplývá, že premisa žalovaného o tom, že nejsou žádné indicie, které by naznačovaly problémy navrátilivších se žadatelů o azyl zpět do ČLR, nebyla správná. Pokud navíc žalovaný v tomto ohledu vychází z toho, že důkazní břemeno prokázání či osvědčení těchto skutečností leží zcela na straně žalobce, je na omylu. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že důkazní břemeno má sice dělený charakter, ale v případě naplnění podmínek podle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice není třeba tvrzení žadatele dále prokazovat. Žalovaný je tedy povinen zcela konkrétními argumenty podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu na bázi pravděpodobnosti vyloučit, že by v případě návratu žalobce do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci.

124. Posouzení naplnění důvodu § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tzn. eventuální porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, má ve vazbě k důvodu uvedenému v § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu podpůrný charakter a v situaci, kdy je napadené rozhodnutí ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné, není na místě se jím podrobněji zabývat.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

125. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
126. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s. ř. s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobce. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
127. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů, a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu), a v tom rozsahu, v němž bylo ve věci provedeno dokazování zprávou VOP a v němž se s jejími závěry krajský soud výslovně ztotožnil (zejm. otázka dodržení § 2 odst. 4 správního řádu), se vypořádat s jejími výtkami a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
128. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že nepřiznal toto právo žádnému z účastníků. Žalobce sice byl v řízení plně úspěšný, ale právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil a ani mu žádné náklady nevznikly, neboť právní zastoupení bylo poskytnuto zastupující organizací specializovanou na právní pomoc cizinců zdarma. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
129. Vzhledem k tomu, že nebylo nakonec zapotřebí služeb ustanovené tlumočnice PhDr. A. K., CSc. a nebyl v tomto řízení proveden žádný tlumočnický úkon, krajský soud jí nepřiznal právo na tlumočné (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. června 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.